

Sygn. akt III USK 511/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

o wypłatę świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 sierpnia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 9 czerwca 2021 r., oddalił apelację R. S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 marca 2021 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 21 października 2019r.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na podstawy uregulowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-2 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego, istotne zagadnienie prawne obejmuje problem interpretacji wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia, jaki wynika z art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17

grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa emerytalna), a w szczególności czy stosuje się go do wszystkich żołnierzy zawodowych, dla których do obliczenia emerytury wojskowej w maksymalnej wysokości 75% podstawy wymiaru zostały uwzględnione jedynie okresy służby wojskowej i nie mają oni faktycznych możliwości „skonsumowania” jakiegokolwiek okresu pracy cywilnej niezależnie od tego kiedy zostali przyjęci do służby wojskowej. Nadto, czy art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, posługujący się określeniem, że wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia stosuje się w sytuacji, gdy emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586, dalej ustawa zaopatrzeniowa). Niezbędne jest również ponowne rozstrzygnięcie, czy możliwa jest taka interpretacja art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej, która powodowałaby różnicowanie analogicznej sytuacji emerytów w jednej grupie zawodowej bez istotnej przyczyny. Z kolei skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem wykładnia przepisów dokonana przez Sąd Apelacyjny narusza rażąco przepisy prawa materialnego, to jest art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 15a ustawy zaopatrzeniowej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, bowiem zagadnienie prawne, jakie przedstawia skarżący zostało już rozstrzygnięte uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 58), zgodnie z którą ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych

świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w związku z art. 7 ustawy zaopatrzeniowej).

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił powody, dla których nie można zaakceptować stanowiska skarżącego (powinienem otrzymywać dwa świadczenia), a tym samym wyznaczył standard interpretacyjny, który obecnie nie pozwala akceptować wykładni prezentowanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17 (OSNP 2019 nr 9, poz. 114).

Skarga kasacyjna nie jest także oczywiście uzasadniona, bowiem skarżący nie zdołał wskazać kwalifikowanego naruszenia prawa (materialnego lub procesowego), które *prima facie* czyniłoby wadliwym rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego, zwłaszcza w kontekście cytowanej już uchwały III UZP 7/21.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as]